

עה: "הוא מושחת". פארין היה מתעלל ב־ בנו, ועל פי עדות שכנים היה עושה בגופו מעשים מגונים.
הנה האיש הרשע! בבוקר שבת אחד, לאחר שנשטה אותו אמו, טייל פארין בחוצות בארשבע. לפתע ראה שתי ילדות צועדות לקראתו שלובות זרוע. רחל בת ה־ עשר הובילה את אחותה הקטנה לבית־הכני סת, מקום שאמן ואביהן, עולה ממרוקו ופיר

בית־הינקות של יצו בירושלים, חיים נשלח לקרית מוצקין לקורס לעברית בסיומו הוביל טחה לו משרה בעירייה, רחל נהנתה מתמיכה חודשית בת 15 לירות, בה היה עליה לכלכל את עצמה ואת משה בן החמש.
אומרת רחל: "15 לירות, זה לא מספיק בשביל הסיגריות שלי". מתנצלת: "לא היתה לי ברירה, מכרתי את המגנות שקיבלתי בשוק שחור, התחלתי בעסק". אך כאשר החלה ה־

אולם, במראה שנתגלה אותה שעה ברחוב נחלת בנימין פנת רחוב ללינבלום, לא היה חידוש רב, אלא המשך טבעי של תופעה ש־ החלה לפני שלושה חודשים כאשר קבוצת הורים ראשונה, בת 103 אנשים, נתארגנה, תבעה את החזרתה להודו בפתח מחלקת ה־ קליטה של הסוכנות (העולם הזה 737). הרעש שעוררה אז, התופעה שלא היה לה תקדים בתולדות העלייה, גרם להפחתת ערכה של הסכנה החדשה: לאחר שנקבע תאריך הסט־ תה של הקבוצה הראשונה, נתארגנה קבוצה נוספת בת 121 אנשים שתבעה אף היא את החזרתה להודו. זו היתה תוצאה ראשונה של תנועה תעמולתית מאורגנת הנוערת מזה שבועות עליידי צעירים הודים, העוברים מ־ ריכוז הודי אחד אל משנהו, מעוררים את יו־ צאי ארצם לתנועת "ירידה".

הודים רבים, על משפחותיהם מרובות היל־ דים, השתלטו על המדרכה הצמודה לבניין ה־ סוכנות, סככו על גופם בשמיכות צמר־גפן, אותן תלו על קירות הבניין, ישבו על מט־ טליהם והודיעו: "לא נוזז מכאן עד שנקבל הבטחה שיחזירו אותנו למולדת שלנו".
"מזכרחה להיות יהודיה!" מחוץ ההיכוכים הקולניים, שנשמעו גם בשעות הלילה המאוחרות, בקע קול גברי של אשה שחומת עור, בעלת תוו פנים סיניים. רחל סלומון, 34, לחמה כלביאה בויכוחי הרחוב, כססביכה הצטופפו רבים, שמעו ממנה שורת טענות אכזריות: "בארץ הוא צריך להילחם על פירות לחם, הקיבה שלי מצטמקת, אני רעבה!"

זמן קצר לאחר שרחל (שמה אותם ימים: גלדים) היגרה עם אביה מסין לכלכותה, הודו, התאהבה בחיים סלומון. כאשר החליטו להג־ שא, הגיעו ליד הסכם: גלדים תשמוע על דתה (הנוצרית) וחיים על שלו (היהודית), לא יפריעו זה לזה. כאשר נולד משה לפני חמש שנים, לא התנגדה גלדים לקיים ברית מילה. חיים עבד כמפקח בבית־חרושת למה, השתחרר למחית המשפחה. גלדים היתה מאושרת מאד, כי היתה מקובלת על חוגה, הודות לשש השפות ההודיות והלשון האנגלית שהיו שגורות בפיה, עד אשר, יום אחד, קיבלו הזמנה למסיבה וזה היה הסוף.

בני פורת, חבר קיבוץ לבאי, הגיע לכלכו־ תה בשליחות הסוכנות, ערך ערב ציוני של חלוצים. "עליכם לעזוב את הודו ולבוא ל־ ישראל", נוכרת גלדים בדברים ששמעה באו־ תה מסיבה. היא שוכנעה כאשר שמעה שי־ ראל היא ארץ זבת חלב ודבש, הסכימה ל־ החליף את שמה מגלדים לרחל, להיות יהו־ דיה, מפני ש"בני אמר לנו ששם אני מוכרחה להיות יהודיה".

יממה אחת לאחר שהשאירו את דירתם, בת שני החדרים, ואת רוב חפציהם הם הירשו לעלות לאירון (עם 30 ק"ג בלבד) מאחוריהם, נמצאו רחל, חיים ובנם משה בכפר בלום,

(המשך מעמוד 7)

משום שלא יכלו לשמור תוך כדי כך על מק־ צועם.
אחר שלא הצליח לשכנע לענין את הגרעין, עזב אותו, ניסה (והצליח) לשכנע את הוגר־ עים בדבר בצבא, בין השאר את הרמטכ"ל, את מפקד חיל־האוויר ואת מפקדו הישיר.
כפי שמציע עמוס, עתיד הגרעין לצאת ל־ התישבות ליד אחד משדות־התעופה (הרבים) הנטושים עוד מימי הבריטים, כגרעין־ משנה לגרעין חקלאי רגיל. אך דבר זה יתכן רק אם כל חברי הגרעין הגדול (ה־ חקלאי) יתייחסו לענין בהבנה וברצון, משום שטיים חייב להיות בתנאים טובים הרבה יו־ תר מחקלאי, לאכול, לישון כמעט כפליים.
אחר שגרעין הצופים דחה, בשנית, למשך שנה ולאחר אסיפה סוערת, את ההצעה לספח אליו את הטייסים החלו עמוס וחברו אריה מרקוס, אף הוא בוגר הרצליה ואיש נחל־ מתפשים שותפים לרעיון, בעיקר בין העו־ קים בטיס לפני גיל הגיוס (כלומר — בקלוב התעופה או ב"נוף־עאיר"). נענו: 12 חברי קלוב התעופה החיפאי ומספר משוחררי חיל־ אויר, שחזרו למשקיהם שבקרבם הפנימי בין המחשבה לטפיספיר, נצחה המחשבה, רעיון שלא רצו להסכים לו בלי נסיון לזיווג שתי אהבותיהם, החקלאות והטייס.

ירידה

היורד בארץ הבשר

יוסף הייטון היה שחקן שחמט ידוע־שם בהונגריה של 1946, אולם הוא החליט לנטוש את הארץ המדיאריה, לעלות לישראל. הכ־ פיל נתפס לקפריסין, הגיע, אחר עיכוב ב־ מחנה המעפילים משך עשרה חודשים, לארץ־ ישראל. הייטון התיישב בראשון־לציון, פרנס את עצמו מעבודות בניין בקיץ, מכירת עיתו־ נים בחורף.

כעבור שלוש שנים החליט יוסף הייטון כי בחירתו לא היתה מוצלחת.

בשובו לבודפשט זכה הייטון בדירה מרו־ הטת ובמקום עבודה, כחרט, בבית־חרו־שט ענק לאופנועים על־שם ראקושי (לשעבר: בית־חרושת מנפד־יוויס). אך כאן שיחק מזל של הייטון, שוב יצא שמעו כשחמטאי, ואחר נצחוני הראשון החל בית־החרושת משחרו־ לתקופות חופש הולכות וגדולות, מעניק לו סכומי כסף הולכים ורבים.

לבסוף נפגש הייטון עם רבן השח הבני־ לאומי לסלו סאבו (ראה תמונה). הצליח לסיים את המשחק בתוצאת תיקו. שכרו של הייטון: מלבד בילוי חודש בבית הבראה הודי, לפני המפגש, פרס כסף והענקת התואר ספורטאי האומה, אחר המפגש.

סיפר יוסף הייטון לכתב בעיתון הונגארי שראיינו אחר המפגש עם סאבו: "אני שמה שעזבתי את ישראל, בה לא יכולתי לכזוא

שחמטאים יוסף הייטון וזאמנו סאבו

...בבית־הבראה הודו

על בחברת מקורות, התפללו.
רחל השאירה את אחותה בבית־הכנסת, שמעה מאביה פקודה מפורשת: "לכי ישר הביתה!" אך בדרך עשתה רחל חשבון־נפש: בבית נמצאת רק אחותה הגדולה, אבא ואמא יתפללו עוד הרבה זמן, ובפנת הרחוב משח־ קות חברותיה. היא שחקה אתן זמן קצר, עד אשר החליטו כולן להתפזר ורחל נשארה בודה ברחוב. כאשר פנתה בכוח הביתה, ראתה אדם גידם ואדמוני מתקרב אליה. "מה שמך ילדה?" את רוצה סוכריות?" רחל אמרה שהיא צריכה ללכת הביתה ש"אוי וא־ בוי יהיה לה". אך היא גם רצתה סוכריות, ולכן, כאשר לפף פארין את ידה בכף ידו השמאלית ומשך אותה, לא גילתה רחל ה־ נגדות עיקשת.

כעבור רגעים מעטים נמצאה בחדרו של הגידם, לעסה טופי מתקתק. דוד פארין לא איבד זמן רב, ביצע את זממו בגופה של הילדה בת העשר, השאירה שעות אחדות בחדרו לשם טשטוש סימני מעשהו, אחר שלחה הביתה. בינתיים חזרו הורי רחל מ־ בית־הכנסת, הקימו רעש גדול משלא מצאה וכאשר הגיעה השעה חיים החלו דואגים לשלומה, יצאו לחפש אותה.

בשתיים ושלושים נפתחה הדלת, רחל נכ־ נסה, ספגה מאחותה הבכירה סטירת־לחי מצלצלת, שהפילה אותה על אחת המטות באובדן כוחות. רחל, שהבינה שעוללו לה מעשה מחפיר, לא הצליחה להסתיר את מה שאירע, והוריה הודיעו למשרה ודוד פארין נעצר. במשרה, אמר פארין: "נכון, עש־ תי, הוסיף: "הייתי שכור, מה ידעתי".

ארבעה ימים לאחר מכן הובלה רחל בידי אמה לתחנת המשטרה למסירת עדות נוספת. כאשר נכנסו אל הקצין החוקר, הוצא גם דוד פארין מתאר, הוכנס שלא במתכוון לח־ דר הקריאות ועורר בכניסתו את התרגשות המידית של רחל שהחלה לבכות בקול ולר־ עוד בגופה. "הנה הרשע. אני מפחדת". "יתכן שכל רע לא היה נגרם לרחל, קטנה, אילו היה דוד נעצר זמן רב לפני כן בהסתמך על השמועות שהלכו עליו בין שכניו?" בארשבע, איך שמועבר משפטו לתל־אביב, ניתנה לתובע בנימין קורנגולד הזדמנות בלתי חוזרת לצייץ לפני בית־המשפט את אופיו המושחת של הנאשם. כאשר הוכרו פסק הדין, היה זה שיא חדש שהושג בבתי המשפט של מדינת ישראל. שבע שנות מאסר עבור מעשה מגונה.

הארץ

שלושה שנים לחקלאות כבר היו לנו — ציילינג, דוב יוסף ולבון (מעריב).
זוהר פלדנוי, תל־אביב
אך הדיבוק עוד לא יצא.

הרשמה הראשונה לשיבה להודו היו רחל וחיים בין הנרשמים. סיבתם העיקרית: "אם תראה את הודו פעם אחת, לא תרצה להזו־ נה". ומלבד זה: "לא נכון שבהודו יש רעב. שם מתים אנשים מעקיצות יתושי קדחת". אך לא הועיל להם דבר. תעודת הלידה של חיים, לפיה היו צריכים לקבל את ויזת הכ־ ניסה להודו, נגנבה מהם במתנה המעבר, יחד עם בגדיו של חיים. רחל נאלצה לוותר, הב־ ריקה לאביה, שישלח לה העתק מתעודת הלי־ דה. בינתיים עלתה מבאר־שבע תל־אביב לת־ בוע מהסוכנות את ההענקת החודשית של 15 לירות אותה לא קיבלה. עדיין, מצאה את חבריה שובתים, הצטרפה אליהם, שימשה שופרם בויכוחי הרחוב. אמר לה זקן הודי שידע ססיוויה לשוב להודו קלושים, כל עוד לא יהיו בידיה תעודות הלידה: "רחל, לכי לסנימה!" ענתה רחל: "לא, לא אוכל כ־ש־ חברי בצרה".

מכוניות מזד טוריות. פקידי מחלקת הקליטה של הסוכנות, שירדו משיבתם, בה החליטו להעביר את החלטת התגובה לברל לוקר, יו"ר הנהלת הסוכנות, העיפו מבט מוסר על מראה המדרכה העלוב, התעלמו מהבעייה. אמר אחד הפקידים, שנכנס למכוני־ תו הפרטית, שעמדה צמודה למדרכה שגמול מחנה השובתים: "גמרנו את תפקידנו כשני־ תנו להם לירות, פרות וטוריות, הם ילכו". העובדה שההודים רכצו אותה שעה על מדר־ כות האבן של הרחוב התל־אביבי לא הוכיחה להם את ההיפך.

פשעים

אדמוני. גידם ומושחת

בקרב העולים החדשים בבאר־שבע היה דוד פארין ידוע בשם אדמוני, בשל עור פניו הנוטה לאדום וגם בכינוי "הגידם", אך פא־ רין בן ה־35 לא איבד את ידו מלחמתו. זמן קצר לפני שעלה לארץ עם בנו מתורכיה, נפל קרבן לתאונת דרכים קטלנית שנסתכמה בשלושה דברים: קסיעת ידו, שינוי לרעה באופיו, וגירושיו מאשמו שצאאה אותו בל־ תי נסבל לחיים משותפים. חודשים מעטים לאחר שנשחקן (בעזרת הסוכנות) בבאר־ שבע, קיבל חנות לירקות מלשכת הסעד, החל לפרנס את בנו ואת אמו הזקנה. בינת־ יים הילכו עליו סיפורי השמצה, שהיו לא בלתי־אמיניים. כי דוד פארין היה משתכר בכל הזדמנות, מתפרע בחוצות העיר ומקים שערוריות, שהיו לפעמים דורשות את ה־ ערבות המשטרה. קונוי הרשומים הבטיחו ל־ עתים קרובות, שהיו מחלפים אותו בירקן אחר, אילו היתה ביום הברירה כי פארין "היה שנוא עלינו".
סיבתם, אותה הביעו בלויית סיפורי זו־

יורדי־הודו ליד בנין הסוכנות, תל־אביב

גלדים היתה מאושרת...

אותו עזבו לאחר חודשים מעטים. מודה רחל באשמתה: "לא איכפת לי האוכל, מספיק לי לחם הודי אפוי עם מרגרינה, אבל מקבלים שם רק שלוש קופסות סיגריות לשבוע ואין מספיק תה". ורחל אינה יכולה להתקיים ב־ חות משלוש קופסות דפנה (90 סיגריות) ו 25 כוסות תה ליום.

"לכי לסנימה!" בבאר־שבע הובטחה להם חנות, אך נסתבר שלשכת הסעד לא תקיים את הבטחתה, לאחר שחיים, שעבד כ־ פועל בניין, חלה בשחפת. נמצא פתרון: יוסף, התינוק שנולד בבאר־שבע, יועבר ל־

לחם, ושבת למו־לתי, הונגריה, בה ש גם בשר!

יתושי הקדחת עדיפים

עולה מפולניה בגיל העמידה הבלוי את כר־ סו, חשף שני טורי שיני זהב מבהיקות, חיזוה את דעתו כשמיים מעילו מבצבצות ע־טיפות הכסף של חפיסות שוקולדה צרפתית. "כזאב הלב לראות את ההודים עו־בים את הארץ". ספסר שני, עולה צעיר מעיראק, חשב שהם צורקים: "יום אחד בהודו יותר טוב מאשר חיים שלמים במדינה הזאת".